

antaget det Forslag, der gik ud paa, at den kjøbenhavnske Consumtion skulde vedblive „indtil videre“, og denne Bestemmelse var gaaet over i den endelige Lov, saa havde der ikke været nogen Nødvendighed for Regjeringen til atter at bringe denne Sag paa Bane paa næste Rigsdag; antages derimod det Ændringsforslag, som her er stillet under Nr. 1, saa vil deraf med Nødvendighed følge, at Regjeringen maa, næste Gang Rigsdagen samles, fremkomme med et Forslag om, hvorledes der fremtidig vil være at forholde i Henseende til Consumtionen i Kjøbenhavn, idet der i den bestaaende Lovgivning vil savnes en Bestemmelse i saa Henseende, efter som den Lov, vi her votere, naar Ændringsforslaget antages, kun vil indeholde Normen indtil den 31te Marts 1852 inclusive. Paa den anden Side ligger der heller ingen Grund den samme Hovedtanke til Grund for dette Ændringsforslag og for Udvalgets ved anden Afstemning antagne Forslag. Der er nemlig den meget væsentlige Forskjel, at Udvalgets Indstilling gaaer ud paa, at Rigsdagen allerede nu skal tage Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes ogsaa efter den 1ste April 1852, medens dette Ændringsforslag kun gaaer ud paa, at Rigsdagen nu skal forbeholde sig senere at træffe en endelig Afgjørelse, men stiller derhos Bevillingen af den kjøbenhavnske Consumtion for det næste Finantsaar saaledes, at Regjeringen, som jeg før tillod mig at fremhæve, er nødsaget til atter at bringe denne Sag paa Bane. Nu kan der vel være forskjellige Meninger om, hvorvidt dette er nødvendigt og hensigtsmæssigt; men jeg troer, at man vel maa fastholde, at der er en meget væsentlig Forskjel mellem det, som fremgik ved Sagens sidste Behandling her, og det, som det foreliggende Ændringsforslag tilfigter. Jeg kan ikke nægte, at i Henshold til de Grunde, som jeg tidligere har tilladt mig at fremhæve, forekommer det mig i alle Henseender at være rettest, at nærværende Rigsdag indstrænker sin Beslutning til det, som de 15 Herrers Ændringsforslag tilfigter. Man vil med ikke med Hensyn til dette Ændringsforslag kunne møde mig med den Indsigelse, at, naar Rigsdagen nu tager den Bestemmelse at have den kjøbenhavnske Con-

sumtion, saa er den i sin gode Ret, og benytter den Stilling, som den provisoriske Lovs Emanation giver den ligeoverfor Regjeringen, idet paa Grund af den intet kongeligt Veto vil kunne træde imellem, hvorimod et saadant vil kunne træde imellem, naar Afgjørelsen gøres afhængig af en senere Lovgivning; denne Betragtning er, forsaavidt man vil tillægge den Vægt, logisk rigtig, i det Dieblit Consumtionen blev bevilget „indtil videre“, men det er klart, at den ifølge dette Ændringsforslag ikke bliver rigtig; thi ifølge dette Ændringsforslag vil Forholdet paa næste Rigsdag ikke være det, at man ved Anvendelsen af det kongelige Veto opnaaer, at den kjøbenhavnske Consumtion fremdeles vedbliver, men Regjeringen vil være nødsaget til paa næste Rigsdag at komme til en Overenskomst om, hvorledes der i Fremtiden skal forholdes i saa Henseende. Er altsaa den Mening virkelig saa rigtig, som man fra flere Sider har villet fremhæve, at den kjøbenhavnske Consumtion ikke bør vedblive længere indtil 1ste April 1852, saa kan der jo ingen Tvivl være om, at denne Mening ogsaa vil finde Anerkjendelse paa næste Rigsdag; maatte det derimod vise sig, at den er mindre rigtig, og at der dog vel kunde tænkes saa overordentlige Omstændigheder, at det kunde forsvares at forlænge denne Consumtionstilstand for Kjøbenhavn, saa vilde denne Anskuelse jo være i sin gode Ret, og det vil da vistnok være ønskeligt, at man ikke, (ved forud at affjære al videre Discussion), har betaget den Leiligheden til at komme til Orde i rette Tid. Jeg kan ikke finde, at det høitærede Thing vil komme i Overensstemmelse med sin tidligere Afstemning, ved at antage det Forslag, som nu foreligger; thi ved Sagens anden Behandling var den Opfattelse af Sagen, som ligger til Grund for dette Ændringsforslag, ikke udtrykt i noget specielt Ændringsforslag; der havde kun Valget imellem Regjeringens Forslag om Consumtionens Vedbliven i Kjøbenhavn, Commiteens Majoritets Forslag, hvilket jo blev antaget, og Commiteens Minoritets Forslag, om at den skulde vedblive „indtil videre“; men denne 3die Phase af Sagen, som i Grunden ligger imellem Commiteens Majoritets og Mi-